

Månadsbrev till Ekumeniska Kommuniteten i Bjärka-Säby

Maj 2012

Kära systrar och bröder,

Ett rikt och överväldigande påskfirande lever kvar inom oss, det sitter i kroppen, och ljuder dagligen i gudstjänsterna under den femtio dagar långa påsktiden. Själv känner jag djup tacksamhet över det drama vi återigen fick fira oss igenom under påsken, och inte minst av att se så många unga människor som väljer att prioritera ett påskfirande som är både förtätat och krävande. Och där festen stundar först när fastan bryts!

”Var kommer alla dessa unga män ifrån!?” utbrast biskop Biörn undrande när de tre påskdagarna gick mot sitt slut. Naturligtvis var, och är, det i lika hög grad unga kvinnor som söker sig till Bjärka-Säby, men kanske biskopens häpnad återger det faktum att kyrkan inte alltid lyckas utmana de yngre männen. Något som numera bland annat speglas i prästrekryteringen. I vilken grad hänger det samman med att inte så få bland dessa söker, och längtar efter, något som på allvar gör anspråk på deras liv och inte bara speglar en kultur som reducerar dem till konsumenter? Det kan finnas anledning att fundera över och återkomma till frågan.

Bjärka-Säby, med sin anrika historia, är nu inte bara en plats för unga, hit söker sig människor i alla åldrar för retreat och gudstjänst. Men det har under senare år varit påtagligt hur det stora påskfirandet – årets absoluta zenit – i hög grad domineras av en yngre generation, nästan som våra 19-39-möten på hösten. På ett intressant sätt liknar det vad som skedde här för hundra år sedan. Bjärka-Säby var då platsen för den kristna studentrörelsens första sommarmöten, med många hundra ungdomar på sina konferenser, liksom för unglyrkörörelsens sammankomster som leddes av främst unga präster och teologer.

Kort sagt: det ryms mycket hopp i ett återupplivat påskfirande bland unga människor, bland dessa även många barnfamiljer, allt med förtecken från den tidiga kyrkan. Avtrycken är djupa; få ting kan vara så livsförvandlande som ett lödigt firande av påskens mysterium.

*

Ni som följer vår hemsida har märkt att vi sedan årets början har kunnat presentera ett dagligt *synaxarium*. Vår förhoppning är att med utgången av 2012 därmed ha färdigställt ett komplett *synaxarium* för årets alla dagar, som vi sedan kan utge i en samlad volym, att användas för personlig eller gemensam läsning, förutom att de finns på hemsidan. Jag vill i det här brevet ägna lite utrymme åt bakgrunden och syftet med de så kallade *synaxarierna*.

Begreppet synaxarium har använts på lite olika sätt genom historien. Det kommer av *synaxis*, som från början var beteckningen på Ordets liturgi som helhet i gudstjänsten, och används fortfarande så i ortodoxa gudstjänster. Språkligt betyder *synaxis* "att komma samman". Det kan jämföras med synagoga, av grekiskans *synagōgē*, som betyder "sammankomst". Tidigt i kyrkan använde man ordet synaxarium (grekiska: *synaxarion*) som ett samlingsnamn för all bibeltext och undervisning i gudstjänsten. Senare gjordes en åtskillnad mellan de texter som lästes från Bibeln och annan undervisande text, de senare kallades då synaxarium. Från ungefär 1000-talet finns bevarade de tidigaste historiska synaxarierna i form av berättelser om trons vittnen.

I hela den östliga kristenheten – de ortodoxa, orientaliska liksom i de unierade östkatolska kyrkorna – är alltså synaxarium namnet på den samling helgonberättelser, så kallade hagiografier, som läses på en given plats i liturgin. I den romersk-katolska kyrkan motsvaras synaxariet av vad som kallas *martyriologier*, listor över martyrer och helgon som kyrkan firar. Man brukar ibland skilja mellan ett "enkelt synaxarium", bestående av enbart en lista av de helgon som firas på olika dagar, ett slags kalender i likhet med den vi själva utger årligen, och ett "historiskt synaxarium", innehållande biografiska anteckningar om det vittne som firas, i likhet med de texter som vi återger på vår hemsida.

Vad är då meningen med synaxariet? Räcker det inte att läsa texter ur Bibeln i gudstjänsten? Låt mig här få ge några skäl till varför firandet av trons vittnen, och därmed läsningen av synaxarierna, har haft en central plats i kyrkans och de troendes liv ända sedan de första århundradena.

1. Firandet av trons vittnen är en bekännelse till inkarnationen.

Den teologiska, och därmed bibliska, grunden för synaxariet, eller helgonberättelsen, är *inkarnationen*. Den Treenige Guden har låtit sin oskapade natur förenas med den skapade naturen – vår egen – genom att hans son blivit sann och verklig människa. "Det vi har hört, det vi har sett med egna ögon, det vi har skådat och tagit på med våra händer, det är vårt ärende", skriver Johannes.¹ Inför detta stora mysterium skall alla en dag böja sina knän.

Det kristna livet – vandringen i Kristi efterföljd – framställs efter pingsten som en förlängning av inkarnationen, inte minst av kyrkans förste historieskrivare, Lukas, i Apostlagärningarna. Och vi hör den unga kyrkans store apostel utropa: "Kristus i er!" Hans ord fångar essensen i det kristna livet. Genom Kristus får vi, när Anden utgöts över oss, tillgång till den relation Sonen har med sin Fader. Vi blir delaktiga i Guds inbördes liv, i den heliga Treenighetens eviga kärlek. Vi delar Kristi ställning inför Fadern som älskade söner och döttrar.

De förpliktande orden om att "Den som säger att han förblir i honom måste själv leva så som han levde",² utgör inte ett etiskt eller asketiskt imperativ. De förverkligas genom *transfiguration*, när människan "formas efter hans sons avbild."³ Förvandlingen är inte

¹ 1 Joh 1:1.

² 1 Joh 2:6.

³ Rom 8:29.

en följd av ansträngning, den är frukten av Andens ljus. Därför är målet med det kristna livet att låta sig uppfyllas av Anden. Så som den första inkarnationen är den helige Andes verk – med ängelns ord till Maria: "Helig Ande skall komma över dig"⁴ – så är det också med den "andra" inkarnationen. Genom Andens nyskapande kraft tar Kristus sin boning i människan för att leva sitt liv genom henne, det liv Gud avsett den förste Adam att växa upp till.

Det är alltså inte för sin egen skull som helgon och martyrer är intressanta, utan för den stråle av ljus som bryts genom deras liv. Deras liv har blivit en Kristushistoria. De är vittnen om inkarnationens radikalitet: Gud har blivit människa för att människan skall bli gudslig, som kyrkofäderna envist upprepade. Det är genom dem vi vet att vår tro är sann. Som det med rätta sagts: Det finns inga bevis för tron – det finns bara vittnen, det vill säga *martyrer*, som är detta ords innebörd. Evangeliernas urberättelser – de första "synaxarierna" – får sin förlängning, och sin bekräftelse, i berättelserna om trons vittnen, återgivna i kyrkans framväxande synaxarium.

II. Firandet av trons vittnen ger näring och vägledning åt vårt lärjungaskap.

Nya Testamentet framhåller att det är varje kristens kallelse att bli ett helgon, ja att bli en martyr. Genom dopet är vi alla potentiella helgon – och martyrer. Vi har dött bort från synden och uppstått för att leva det nya livet med Kristus på andra sidan uppståndelsen. Därför adresserar Paulus de döpta han skriver brev till som "heliga". Det är inga överord. I Kristus *är* vi heliga, och genom att låta Anden uppfylla våra liv *blir* vi alltmer vad vi är. När vi frågar hur det skall gå till, uppmanas vi att betrakta trons vittnen, genom att se vad deras liv ledde fram till och "ta efter deras tro".⁵

Det är genom människor som följt Jesus utan förbehåll – genom deras liv men ännu mer genom deras död – som vi på allvar förstår innebörden av att vara hans lärjungar. Först i raden bland dessa står apostlarna, på vars grund kyrkan är byggd. De blev alla, Johannes möjligen undantagen, martyrer. De påminner oss om att den apostoliska kyrkan alltid är en lidande kyrka, martyrernas kyrka. En kyrka som inte lider, en förborgerligad kyrka hemmastadd i denna världen, kan knappast sägas vara en apostolisk kyrka. Minnet av och vördnaden för trons vittnen i apostlarnas efterföljd är en av de handlingar som bevarar denna verklighet levande hos oss. Den tyske teologen Erik Peterson (1890–1960) uttrycker sig på ett sätt som borde vara rannsakande för oss alla, när han skriver: "Protestantismens sekularisering är bara det oundvikliga resultatet av dess förkastande av kulten av martyrer och helgon."

Synaxariet är en daglig påminnelse om vår identitet och vår kallelse som kristna. Här får vår tro näring och riktning, här ställs vi inför den mest utmanande av alla kallelser: att *vara* Kristus i den här världen. Och vi inser att det inte är heroiska insatser som är helgonens adelsmärke, det är den kärlek som tagit dem i besittning så till den grad att "de älskade inte sitt liv mer än att de kunde gå i döden".⁶ Likt oss är dessa vittnen ofullkomliga och präglade av sin tid, de bär också på motsägelser, men genom att släppa taget om sina liv i en djup överlåtelse åt Kristus, har de blivit vittnen om hur Gud förmår

⁴ Luk 1:35.

⁵ Hebr 13:7.

⁶ Upp 12:11.

fylla en människa med sin kärlek när hon säger sitt ja till honom. Främst bland dem står Guds moder, Maria, som ett vittne om att heligheten inte bara väntar bortom denna värld, den skänks oss redan här genom att vi blir gudsbärare.

Trons vittnen är *tecken* mer än *ideal*. I yttre mening ser kallelsevägen olika ut, liksom våra livsomständigheter. "Den enes väg kan bli den andres död om man försöker efterapa den", som lykttändare Flodberg uttryckte det. Men några skänker vägen konturer – den väg som gäller oss alla, men som var och en av oss måste urskilja i det liv som är vårt. Det utmärkande för denna väg är att den alltid slutar på korset, självuppgivelsens symbol, varifrån nytt liv strömmar ut i världen. Grundmönstret i varje synaxarium är "genom död till liv". Varje gång vi firar någon av de heliga påminns vi därför om att ingen av oss lever för sig själv och ingen dör för sig själv. Vi lever, och dör, för Herren – för att bli honom lika i den identifikation med hans död och uppståndelse, som helar det som synden söndrat och återställer det sant mänskliga.

III. Firandet av trons vittnen skänker gudstjänsten en himmelsk dimension.

Teologen Joseph Ratzinger, numera även påven Benedictus XVI, har definierat de två avgörande gudsbevis vi som kristna har att ge världen: *helgonens liv* och *den skönhet kyrkan skänkt världen*, den senare framför allt uttryckt i hennes gudstjänst. Dessa två tecken hör nära samman. Nutida forskning har visat hur de tidiga helgonberättelserna i hög grad är liturgiska texter. De lästes i gudstjänsten, som ett komplement till läsningen av bibeltexter. Onsdagarnas liturgi i Övre salen i Bjärka-Säby speglar denna tradition så som den än i dag är levande i den koptiska kyrkan. Gudstjänsten har fem läsningar från Bibeln, inklusive den sjungna psaltarpsalmen. Insprängda bland dessa, omedelbart efter läsningen från Apostlagärningarna, följer synaxariet. Dess plats i Ordets liturgi förstärker intrycket av hur denna berättelse, som ett vittnesbörd om kraften i Guds ord, hör till Ordets gudstjänst. Den är en förlängning av Skriften utan att därför vara en kanonisk text.

De tidiga helgonberättelserna har dessutom ofta en uppbyggnad som man kanske inte omedelbart genomskådar. Förutom att utgöra en berättelse om en människas liv, bryts genom denne person visionen av vad kyrkan är i världen: en ny mänsklighet. Helgonets liv är en teologisk skiss, en kyrka i miniatyr, ett föregripande av den nya skapelsen och den nya människan. Samtidigt är synaxarierna en ständig påminnelse om "den sky av vittnen" som omger oss.⁷ För Gud är alla levande, och de som före oss trätt in i himlen, deltar i lovsången inför Guds tron tillsammans med oss.

Denna övertygelse inspirerade tidigt utformandet av kyrkorummet, så som vi fortfarande möter det i ortodoxa kyrkor. Ikonostasen som skiljer altaret från den övriga delen av kyrkorummet, symboliserar den tunna hinnan mellan himmel och jord. Bildväggen apostlar, martyrer och helgon åskådliggör skyn av vittnen, kyrkan som en kosmisk verklighet. Det finns inget avstånd mellan församlingen i himlen och församlingen på jorden, hon är en enda. I Kristus firar vi varje gudstjänst i gemenskap med hela den världsvida kyrkan och hela den himmelska församlingen – alla som genom dopet är förenade med honom.

⁷ Hebr 12:1.

Denna gemenskap utgör en del av trons mysterium, som vi lovsjunger varje gång eukaristin firas. Ett mysterium som inte handlar om att vi "söker kontakt" med de döda – det vore spiritism – utan består i ett trons medvetande om att vi står inför "andarna av de rättfärdiga som har fullkomnats", som Hebreerbrevet djärvt uttrycker det.⁸ Vi ber och lovsjunger i gemenskap med dem som gått före oss in i himlen, något som kommer till uttryck i de eukaristiska bönerna ända från kyrkans första tid. När vi i en av dessa ber att Gud skall låta oss få del av himlens arvedel "tillsammans med den saliga jungfrun, Guds moder Maria, alla apostlar och helgon i ditt rike, där vi med hela skapelsen, befriad från synd och död, skall förhärliga dig", sätter vi ord på den gemenskap mellan himmel och jord, som inte ens döden kan omintetgöra efter Kristi uppståndelse. Denna gemenskap är en verklighet varje gång eukaristin firas som en fest på andra sidan uppståndelsen.

Här rör vi samtidigt vid ett område som är ovant för en del av oss, eftersom det inte varit en självklar del av vårt trosmedvetande i den tradition där vi växt upp. Varsamhet är därför viktig och vi behöver respektera varandras reservationer. Ingen skall sträcka sig utöver sin tro, men vår tro kan växa och framför allt bli infogad i kyrkans gemensamma tro. För den som känner sig främmande inför att "be om helgonens förböner", finns ett annat perspektiv att bära med sig, förankrat i Skriften och i varje trostradition: de förböner som trons vittnen har bett under sitt liv på jorden, är verksamma inför Gud i ett evigt nu, också efter deras död. Därför kan vi alla "räkna med" de heligas förböner i vår gudstjänst, även om vi, allt efter vår tro, gör det på lite olika sätt.

IV. Firandet av trons vittnen är en ekumenisk handling.

De heliga har alltid känt igen varandra. Därför är helgonen ekumeniska gestalter, vittnen om att kyrkan i grunden är en och odelad. Enhet går inte att skapa eller organisera. Enheten är en verklighet i den Helige Ande, och överallt där människor låter sig intas av Guds och Kristi Ande, upptäcker de, som det mest självklara i världen, att de *är* ett. Splittringen är en avart, en *skandalon*, en synd som vi måste omvända oss från och göra bot för så att sårerna kan läkas.

Firandet av trons vittnen kan bli en del av boten och helgonen våra biktfäder, de läkare vi behöver i försoningsprocessen. Inget bidrar så verksamt till att föra oss som kristna närmare varandra som igenkännandet av de heliga i *varandras* traditioner och konfessioner. När vi ser den helige Antonios, Katarina av Siena, John Wesley, Serafim av Sarov och Emil Gustafson stå sida vid sida och samtala som de bästa vänner, inser vi plötsligt vilken tragedi kyrkans splittring är men också hur enkel vägen till enhet kan vara. Bedjarna, gudsälskarna, de stilla i landet, de sant ödmjuka... Det är i och genom dem som gått en annan väg än den där många går – utblottelsens och den utgivande kärlekens väg – som vi känner igen det liv som oavbrutet flödar mellan Fadern och Sonen. När vi möter dem i andra traditioner slår de en bro över klyftor som gapar mellan oss. De blir ögonöppnare och vägröjare för enheten.

En viktig sida i det synaxarium som nu är på väg att växa fram inom Ekumeniska Kommuniteten i Bjärka-Säby är dess ekumeniska dimension. Det skall vara en ständig påminnelse om vår kallelse att be om och verka för kyrkans enhet, som det heter i vår

⁸ Hebr 12:23.

regel. Här skiljer sig vårt synaxarium delvis från det som finns i olika kyrkor, där av naturliga skäl den egna traditionens vittnen dominerar. Hur gör vi då urvalet av de vittnen vi väljer att fira minnet av? Följande sex kategorier kan urskiljas i Ekumeniska Kommunitetens synaxarium:

1. Personer från den odelade kyrkans tid. Dessa vittnen tillhör alla kristna.
2. Personer från romersk-katolsk, ortodox och orientalisk tradition från 1000-talet och framåt, vars minne firas i deras respektive traditioner.
3. Vittnen från den reformatoriska perioden och de kyrkor som fötts ur denna, samt enstaka vittnen ur tidigare väckelserörelser som av samtiden betraktades som kätterska men vars profetiska karaktär senare har erkänts.
4. De evangelikala rörelsernas trosvittnen från 1700-talet och framåt.
5. Vittnen ur svensk och nordisk tradition från medeltiden till vår egen tid.
6. Personer särskilt förknippade med traditionen kring Bjärka-Säby. Dessa är ett mindre antal, men en viktig påminnelse om den andliga mylla i vilken vår gemenskap har växt fram.

Den ekumeniska bredd som därmed framträder gör inte bara synaxariet till ett unikt bidrag, det är framför allt ytterligt utmanande. Dessa berättelser är en kallelse till oss att igenkänna våra bröder och systrar överallt där Jesu namn bekänns och där människor lever i lydnad mot honom. De heliga finns även bland dem vi inte i första hand skulle identifiera oss med, i sammanhang vi kanske till och med har svårt för. Det kan vara en omtumlande upptäckt, men en viktig sådan. När vi ser tecken på Kristuslikhet i andra konfessioner vidgas med nödvändighet vår förståelse av Kristi kropp. Även om teologisk oenighet består, måste vi erkänna det flöde av Guds liv som strömmar från människor i en kyrka eller rörelse vi kanske tidigare avfärdat som avfallen eller exponent för villfarelse. Kartan ritas om på ett dramatiskt sätt. Vi lyfts ur provinsialism och sekterism. Guds storhet och evangeliets universalitet framträder. *Deus semper major!* Gud är alltid större. Helgonen hjälper oss som inga andra att våga se det.

Här finns dock en sida som rymmer smärta och komplexitet, samtidigt som den kan vara en väg till omvändelse och försoning. Ett ekumeniskt firande av trons vittnen inbegriper personer som har förföljts och lidit martyrdöden genom andra kristna i sin egen samtid. Frågan ställs på sin spets: Hur kan vi fira minnet av någon vars död vi själva – den kyrka vi tillhör – har orsakat? Synaxariet innehåller, som redan antytts, personer som förföljdes som kättare och heretiker av andra kristna i sin egen tid, de brändes på bål, avrättades med svärd och dödades i Guds namn. Att erkänna dem som trons vittnen är inte bara en fråga om att prisa det mod och den integritet de vittnade om, det kräver en djupgående reflexion över vad Kristi kropp är i relation till våra olika kyrkor.

Det ekumeniska firandet av trons vittnen är en handling som påminner oss om hur Kristi kropp ständigt bryts sönder av våra svek och vårt våld, vare sig det yttrar sig verbalt eller fysiskt. Här blir det påtagligt hur den Kristus vars liv vi igenkänner hos varandra, är samme Kristus som förkastats och förnedrats av människor sådana som oss. Han representerar alla dem som blivit offer för mänsklig aggression, och att fullt ut identifiera sig med honom måste därför också vara att identifiera sig med dem som vi, såsom företrädare för en viss kultur eller en viss grupp, har orsakat lidande. "Att bekänna Kristi namn", skriver Rowan Williams, "förutsätter en beredskap att se oss själva både som förövare och som offer – som syndare likaväl som heliga vars liv är förenade med Guds sons liv." De vars martyrium har orsakats av den del av kyrkan vi

själva tillhör, har ett viktigt tilltal till oss. De ger oss insikt om hur våra snäva perspektiv gång på gång får oss att tillgripa våld mot den andre. Men framför allt inbjuder de oss till den plats där Kristus alltid står: där våld uthärdas men aldrig utövas. Och därmed drar de oss djupare in i Kristi kropp.

Ett ekumeniskt firande av trons vittnen är därmed en handling som verksamt bidrar till helandet av Kristi kropp. Vårt synaxrium vill vara ett redskap i denna försoningsprocess.

V. Firandet av trons vittnen föregriper det rike vi väntar på.

Varje gång vi med ekumenisk utblick firar trons vittnen, firar vi den kyrka som ännu inte är. Martyr- och helgondagar bär på ett eskatologiskt drag. Dels genom att trons vittnen i sina liv föregripit ett större mått av den helighet som Gud har ämnat för oss alla, och som de uppmuntrar oss att sträcka oss efter. "Sträva ... efter den helgelse utan vilken ingen får se Herren."⁹ Dels genom att de – trots att historien har skilt dem åt – talar till oss som en enda kropp. Så synliggör de det rike som Herren har uppmanat oss att dagligen be om.

I helgonens liv är bönen om att riket skall komma besvarad, på samma gång som den får ny näring. Skyn av vittnen representerar en eskatologisk enhet ur vilken framträder visionen av *en enda helig, allmänlig och apostolisk kyrka*, som vi bekänner oss till med kyrkan över hela världen. Synaxarier är en berättelse ur historien, men de vittnen som talar till oss hör framtiden till. Genom berättelserna om deras liv får våra liv riktning av den Ande som upprättar det kommande riket. Varje gång vi firar något av trons vittnen från en annan del av kristenheten än vår egen, låter vi ödmjukhet övervinna självtillräcklighet: "Jag vet inte vem Gud i framtiden kommer att använda för att leda mig mot en större mognad i Kristus."

Skyn av vittnen som Hebreerbrevet talar om – en träffande bild! – består av alla de som genom Guds nåd formar vårt lärjungaskap. Det är en stor skara, av vilka de flestas ansikten är dolda för oss. Genom synaxariet får vi hjälp att identifiera några av dem. En del är välbekanta, människor ur våra egna liv och vår gemenskap som vi har lätt att ta till oss. Men här möter vi också oväntade ansikten, främlingar som Gud fört i vår väg för att vi genom dem skall upptäcka djupen i den rikedom som finns hos Gud. De får oss att se med nya ögon på våra bröder och systrar i andra traditioner. Ängslighet ersätts av förväntan, kanske också av besinning när vi inser hur ofta vi genom fördomar och okunnighet har avvisat dem som Gud velat ge oss som gåvor för att hans rike skall växa till ibland oss.

VI. Firandet av trons vittnen är en skola i kyrkohistoria.

Det är inte alltid ämnet kyrkohistoria väcker entusiasm hos den som minns sina teologiska studier. Det är begripligt. När kyrkohistorien mest handlar om årtal, lärostrider, kanoniska lagar och koncilier är den mindre upphetsande, åtminstone för flertalet. När den däremot bryts genom brinnande hjärtan blir den oemotståndlig.

⁹ Hebr 12:14.

Kyrkohistoria kan vara något av det mest fascinerande, blodfulla och uppfordrande man kan studera!

Och hur kan det vara på annat sätt, i synnerhet när det kommer till den kristna historien, vars utgångspunkt är att Gud har blivit människa? Vår tro lever av berättelserna om Kristi liv och gärningar, hans lidande, död, uppståndelse från de döda på den tredje dagen och uppstigande till himlen. Allt som sker i hans efterföljd – kyrkans historia – kan på motsvarande sätt bara förstås i och genom de människor som tagit honom på ett sådant allvar att de lämnat allt för att följa honom. I alla dessa lever och talar han oupphörligen. Genom dem förstår vi att tradition och historia inte handlar om nostalgi eller kunskap för dess egen skull. Studiet av historien skänker oss kontakt med kyrkans levande minne, det flöde av liv som genom den Helige Ande strömmar genom levande människor, sekel efter sekel. När frukten av detta historiestudium leder till vördandet av martyrer och helgon återupplivas, bidrar det till att bevara kyrkan från den sekularisering som får oss att förvanska apostlarnas vittnesbörd och förkunnelse till något annat än vad det ursprungligen var.

Vi kommer att få anledning att återkomma till allt detta, och jag kan redan nu nämna att Johannesakademien de närmaste åren planerar några särskilda samlingar kring ämnet "helgonen och ekumeniken".

*

Så går vi nu in i maj månad och vandrar stilla mot pingsten, hänryckningens fest, som är påskens mål och sigill. Pingstfesten har inget eget namn och inget eget datum eftersom dess namn och dess tid står i förhållande till påskan. Vi säger "pingst", men ordet betyder helt enkelt "den femtionde", och anger dess tidpunkt femtio dagar efter påsk. Under de veckor som nu ligger framför uppmuntrar jag oss att meditera något över sambandet mellan uppenbarelserna på Sinai berg, Israels pingst, och i Övre salen, kyrkans pingst. Detta samband är avgörande för att förstå pingstens innebörd i kristen tradition. En omvälvande händelse som gör Gud verklig och levande.

Som brukligt inbjuder kommuniteten till pingstfirande och i år även ett seminarium under pingsthelgen då ärkebiskop emeritus Gunnar Weman gästar oss. På pingstafton talar han över ämnet "Gudstjänst i ande och sanning" (se kalendariet), och på pingstdagen celebrerar han och predikar i den stora festmässan. Seminariet är öppet för alla, och anmälan behövs inte. Slottscaféet har öppet under hela pingsthelgen och den som önskar logi kan boka rum hos Nya Slottets husmor.

Välkommen att fullborda påskan genom att fira pingsten på Bjärka-Säby i slutet av maj!

I Kristus förbundne,

